

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 803/2016
12.07.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.У., због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.У., адвоката Н.Р., поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 515/14 од 24.11.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 70/16 од 07.04.2016. године, у седници већа одржаној дана 12.07.2016. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.У., адвоката Н.Р., поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 515/14 од 24.11.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 70/16 од 07.04.2016. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 515/14 од 24.11.2015. године, окривљени Д.У. оглашен је кривим због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од једне године, која ће се извршити на тај начин што окривљени не сме напустити просторије у којима станује, сходно одредби члана 45. тачка 5. КЗ, а без електронског надзора, а у случају да самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне затвора издржава у затвору. Том пресудом окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом извршења док су оштећени Д.М. и С.М. сходно одредби члана 258. став 4. ЗКП упућени на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 70/16 од 07.04.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Д.У., адвоката Н.Р. и

пресуда Првог основног суда у Београду К 515/14 од 24.11.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Д.У., адвокат Н.Р. због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. у вези члана 439. тачка 2) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење односно другостепеном суду на поновно одлучивање, односно да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.У., адвоката Н.Р. је неоснован.

Бранилац окривљеног Д.У., побијајући правноснажне пресуде због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у захтеву истиче да окривљени критичном приликом није остварио законска обележја кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ за које је оглашен кривим, указивањем да окривљени критичном приликом није оштећене довео у заблуду лажним приказивањем предметних чињеница да нешто учине на штету своје имовине, а у намери прибављања за себе противправне имовинске користи, истицањем да оштећени нису предузели било коју радњу на штету своје имовине.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Д.У. већ је истицао у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 3 последњи пасус и страни 4 пасус први образложења побијане пресуде је дао јасне и довољне разлоге да се у радњама овог окривљеног стичу сви субјективни и објективни елементи бића кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Поред тога, бранилац окривљеног нижестепене пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводима да се на исказу сведока И.К. пресуда не може заснивати јер је ово лице, сходно одредби члана 93. став 1. тачка 2) ЗКП искључено од дужности сведочења.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 93. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је, између осталог, да је од дужности сведочења искључено лице које би својим исказом повредило дужност чувања професионалне тајне (... адвокат...), осим ако је ослобођен од те дужности посебним прописом или изјавом лица у чију корист је установљено чување тајне.

Како окривљени сведоку И.К. – адвокату није дао пуномоћје за заступање из кога би произилазила обавеза чувања професионалне тајне, то је, по оцени Врховног касационог суда, овај доказ прибављен у свему у складу са одредбама ЗКП и на истом се пресуда може заснивати.

Истовремено, овај суд указује да се правноснажне пресуде поред овог доказа заснивају и на другим доказима и то пре свега на исказима сведока и изведеним материјалним доказима, па је очигледно да би и без наведеног доказа била донета иста пресуда.

Код оцене овог навода захтева браниоца окривљеног Д.У., Врховни касациони суд је имао у виду чињеницу да је повреда кривично-процесног закона о којој је реч, сада прописана као релативно битна повреда одредаба кривичног поступка, која може утицати на законитост пресуде само ако се иста заснива искључиво на незаконитом доказу, што конкретно није случај.

Наводима из захтева браниоца окривљеног, да окривљени никада не би пристао на закључење уговора о купопродаји од 08.09.2006. године да је имао намеру да лажно прикаже чињенице и доведе у заблуду оштећене, с обзиром да је уговор о зајму био неформалан, односно да није био сачињен у било каквој форми којом би се могао доказивати, а да је заиста имао намеру да превари оштећене могао је да не закључи уговор о купопродаји на који начин би могао сав новац да "узме" оштећенима без икаквих доказа, по оцени Врховног касационог суда произилази да се захтевом оспорава чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа овог окривљеног у извршењу кривичног дела у питању.

Како погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање на које се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.У. указује не представља законски разлог у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту

законитости, Врховни касациони суд ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.У., није разматрао мериторно.

Руковођен изнетим разлозима, а на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.